Ч. 202. Неділя 7 (20) вересня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Цісар Вільгельм у Відни. — Мадяри лютять ся. — З балканьского півострова .

Вчера о пів до 10 години рано приїхав німецкий цісар Вільгельм II. до Відня. Повитане, яке єму зроблено на двірци, було ще доси небувале. Цісар Франц Йосиф явив ся на двірци вже около 9 години. На двірци явили ся також посли саский і баварский, та инші достойники. Архікнязї, що суть властителями німецких полків, мали на собі відповідні мундури. В хвили, коли німецкий цісар в'їзджав на дворець, повитали его 24 вистріли з пушок. Повитане було дуже торжественне і сердечне, оба монархи поцілували ся тричі. Опісля відбули ся представленя, а Цісар Франц Йосиф розмавляв з канцлером Більовом і амбасадором Веделем. По сім поїхали оба монархи до цісарскої палати. На улицях, котрими переїзджали, стояли три тріюмфальні ворота, а войско творило шпалїр.

Підчас ґалевого обіду виголосив Цісар Франц Йосиф слїдуючий тоаст:

Витаю сердечно Ваше цїс. Величество і висказую щиру радість, що можу повитати межи нами вірного приятеля і союзника. Ваше цїс. Величество проявили своїм приїздом таку готовість сповнення мого бажаня видїти ся з Вами, що то викликує в менї чувство горячої вдячности, котра ще більше скріпляє і так вже сильну будову наших взаїмних відносин. Перенятий тим чувством прошу Ваше цїсарске Величество, щоби позволили піднести чашу на Їх здоровле і на нашу непохитну дружбу, та щоби я при тім закликав: Єго цїсарске і королївске Величество цїсар Вільгельм най жиє!

На то відповів цїсар Вільгельм: Перенятий глубокою вдячностию прошу Ваше цїс Величество, щоби зволили ласкаво приняти вислови моєї сердечної подяки за слова дружби, котрими Ваше цїс. Величество мене в сїй хвили повитали і за сердечне, величаве принятє, яке менї зробило завсїгди гостинне і вічно красне цїсарске місто над Дунаєм, резиденция Вашого цїс. Величества. Не було нїчого приятнїйшого, як відповідно до бажаня В. цїс. Вел. поспішити сюди, щоби повитати мого честивого, любого і достойного приятеля і союзника. Вид пишних полків зробив менї сердечну радість, бо оба нашї войска двигають і скріпляють союз наших краів для добра мира в Европі. Підносячи чашу на здоровле Вашого цїс. Величества, прошу заразом, щоби менї вільно було бути товмачем чувств всїх Нїмцїв і висказую бажанє: Боже буди покровитель Вашого цїс. Величества і Вашого достойного Дому. Є. цїс. і кор. Величество цїсар і король Франц Йосиф, Гурра!

Цїсарский дневний приказ до армії зробив велике враженє в цїлій монархії, а Мадярів, як того можна було сподївати ся, страшно розлютив та наробив великого заворушеня на цїлій Угорщинї. Праса мадярска виливає тепер всю свою злість на той приказ. Hazank каже, що тепер не позістає нїчого, як лиш розвязати парлямент і перевести під баґнетами нові вибори, бо лиш такий парлямент, що був би ганьбою народу, міг би приняти до відомости той приказ. А Magyar Szo каже знов: Король станув проти народу. Король обявив свою непохитну волю, котра єсть противною воли народу. Щезла вся надїя на залагодженє конфлїкту. Тяжкі часи приходять на мадярский нарід. — Magyar Orszag накликує, щоби Мадяри не давали нї рекрутів, анї не платили податків. — У Відни настало переконанє, що криза на Угорщинї тепер дуже заострила ся, а несподіване скликанє Ради державної стоїть — кажуть — в звязи з дневним приказом до армії. В звязи з подїями на Угорщинї беруть також незвичайне, мало що не демонстрацийне принятє цїсаря Вільгельма, на повитанє котрого виступила цїла залога віденьска в силї 23 баталїонів, 18 шкадрон і 10 батерий.

---

17)

Пес Баскервілїв.

(З англїйского — Конана Дойля).

(Дальше).

Повертаючи, я стрінув доктора Мортімера. Їхав на візку каменистою дорогою серед багнищ з далекого хутора Фульмер.

Доктор був нашим щирим приятелем. Майже щодень приїздив до замку і випитував ся про нові подробицї нашого житя. Просив мене конче, щоби я усїв до візка, а він відвезе мене домів. От, мав велику журбу: пес єму пропав. Як вибіг на багнище, так більше не вернув ся. Я старав ся его розважити, але пригадав собі куцика, що утопив ся таки на моїх очах в ґрімпеньскій трясавинї, тому сам перестав вірити, щоби доктор бачив більше свого пса.

— Ах, скажіть менї, докторе — спитав я, трясучись на каменистій дорозї — мабуть мало в тій околици людий, котрих ви не знали би?

— Здає ся, знаю всїх.

— А не могли-б ви сказати менї імя та назвище женщини, що починають ся від букви Л. Л.?

Доктор задумав ся на хвилю.

— Нї — відповів. — Є тут правдї трохи циганів та селян, котрих імен не знаю, але серед родин посесорів і міщан нема нї одної женщини, котра мала би такі початкові букви. Хотяй, погодїть но — додав по хвили. — Є Лявра Лїонс... отже маєте Л. Л.... Але она мешкає в Кумб Тресі.

— Хто-ж она? — спитав я.

— Донька Франклянда.

— Що? Того старого процесовича?

— Так. Вийшла за артиста Лїонса, що прибув сюди на багнища малювати студиї та начерки. Та показало ся, що то був лайдак; покинув єї скоро. О скілько я чув, не він сам був винуватий. Франклянд не хотїв знати доньки, бо вийшла замуж без его дозволу, а може мав инші причини. Отже молода женщина, покинена батьком та чоловіком, не дуже гараздує.

— З чого она жиє?

Менї здає ся, що Франклянд платить їй, але у всякім случаю не богато, бо сам стоїть лихо. Та хоч як она й не провинила б ся, годї було позволити, щоби пішла марне. Коли люди дізнали ся про єї долю, дехто допоміг їй до чесного зарібку. Степлетон, сер Черльс, навіть я, причинили ся до того після спромоги. Ми хотїли, щоби заложила бюро писаня на машинї.

Доктор хотїв знати причини моїх питань, але я старав ся задоволити его цікавість, не говорячи богато, бо було злишним звіряти ся перед ким-небудь із своїми намірами. Завтра рано удам ся до Кумб Тресі і коли вспію розмовити ся з тою Лявроюю Лїонс, женщиною сумнївної вартости, то буде се великий крок до вияснення одної подїї в тім ланцуху тайн.

Починаю набирати хитрости вужа; бо коли Мортімер завдав менї питанє, на котре я не хотїв відповісти, спитав я его незамітно, до якого типу належить череп Франклянда і до кінця їзди ми розмавляли вже лише про френольоґію. Не дармо провів я тілько лїт з Шерльоком Гольмсом!

З нинїшного хмарного дня можу записати ще лиш оден случай. Се моя розмова з Берімором, що дав менї знамениту карту до руки. Скористаю із сего, коли буде пора.

Мортімер лишив ся на обідї, а відтак засїв з баронетом до зеленого столика. Камердинер приніс менї каву до біблїотеки, з чого я скористав, щоби завдати єму кілька питань.

— Ну і що-ж — сказав я — чи ваш любезний шурин вже поїхав, чи волочить ся ще по багнищах?

— Не знаю, пане. Маю в Бозї надїю, що собі поїхав. Скінчила би ся наша журба! Я носив єму їсти послїдний раз перед трема днями, і потім він не давав уже знаку житя.

— А бачились ви тодї з ним?

— Нї, пане Але коли на другий день я тамтуди переходив, харчу вже не було.

— Показуєсь, що був там ще.

— Так нїби виходить, о скілько тамтой не забрав.

Філїжанка, котру я ніс до рота, задержала ся в половинї дороги. Я глянув здивований на Берімора.

— Якто, знаєте, що там є ще хтось инший?

— Так, пане. Є ще инший мужчина на багнищи.

— Ви бачили?

— Нї, пане.

З балканьского півострова надходять заєдно дуже непокоячі вісти; берлиньскі ґазети подали навіть були чутку, що болгарска армія переступила турецку границю, але чутка та показала ся неправдивою. Після вістий з Константинополя прийшло коло Охріди в Македонії до коровавої битви межи турецким войском а македоньскими ворохобниками, в котрій згинуло 200 повстанців разом зі своїм командантом убраним в мундур болгарского офіцира.

Новинки.

Львів дня 19 го вересня 1903.

— **Цїсарскі жертви.** З нагоди свого побуту у Львові, Є. В. Цїсар призначив з власних фондів 15.600 корон на добродійні товариства та інституциї у Львові. Між иншим Цїсар призначив для Рускої Бурси промислової 400 корон, а для християньских захоронок 600 корон. Крім того призначив Монарх з власних фондів 2000 корон запомоги для убогих в тих громадах комарняньского повіта, що лежить на просторі маневрів, а 800 кор. для таких громад городецкого повіта.

— **На львівскім унїверситетї** в лїтнім півроцї 1902/3 було всїх слухачів 2258 (2412); (в округлих скобках подаемо для порівнаня число слухачів в попереднім зимовім півроцї). На богословскім видїлї було 354 (373) слухачів, між ними 130 (97) надзвичайних; на правничім видїлї 1166 (1263), між ними 9 (9) надзвичайних; на лїкарскім видїлї 87 (107), між ними 7 (6) слухачок звичайних і 5 (9) надзв. слухачок; на фільософічнім видїлї 651 (671), між ними 12 (9) звич. слухачок, 177 (42) надзвич. слухачів, 102 (123) надзвич. слухачок, 3 (9) госпітанток і 21 (18) слухачів фармациї. — До народности признало ся: Поляків 1637 [87+962+75+513] (1756), Русинів 616 [263+201+9+144] (637), Болгарів 3 (3), Нїмцїв 3 (8), Американців 2 (3), Мадярів 2 (3), безнациональний 1 (1). — Після віроісповіданя було: римо-католиків 1120 [90+576+40+414] (1229), руско-католиків 641 [263+215+11+152) (654), вірм.-кат. 10 (14), мойсеєвого іспов. 486 (505), евангеликів 5 (9), менонїт 1 (1), греко-ориент. 1 (0), безвіроісповідний 1 (1). — Цїлу оплату плагило 1306 (1442) слухачів, половину 206 (333), увільнених від оплати було 746 (739) слухачів.

— **П. Едмунд Рідль,** радний міста Львова, що був начальником горожаньскої сторожі в часї побуту Найясн. Пана у Львові оповістив у львівских часописях подяку для тої сторожі.

— **Войсковий концерт.** В недїлю, дня 20 с. м. відбуде ся в єзуїтскім огородї у Львові концерт получених музик 15, 30, 80 і 95 полку піхоти на дохід пенсийного фонду войскових капельмайстрів. Початок концерту о годинї $3\frac{1}{2}$ з полудня. Проґраму дістає ся разом з білетами при касї. Вступ від особи 40 с,

— **Про пожежу в Золочеві і Монастирисках** подають дописувателї львівских часописий такі подробиції: В Золочеві вигоріли майже три четвертини міста. Найбіднїйше населене маломіщаньске і жидівске без даху і поживи. Огороди і публичні площи виглядають як табори, заповнені річами погорільців, котрих стережуть вояки краєвої оборони. Лемент і плач чути в цїлім містї, люди потратили своє майно, деякі не можуть дошукати ся своїх найблизших. Доси сконстатовано, що в наслїдок пожару 9 осіб утратило житє. До сеї пори над згарищами здіймають ся тумани диму, а декуди появляє ся ще полумінь. Львівска сторожа огнева працює з пожертвованєм, являючи ся в найбільше загрожених місцях. Як скоро огонь ширив ся, можна уявити собі з того, що майже по $\frac{1}{2}$ годинї. від коли займило ся, погорів шпиталь. Правдивим щастем для міста було, що вихор не змінив напряму. Також треба завдячувати п. Вайзерови з Сасова, що уратував готель Ґроскопфа, бо инакше було бы погоріло староство, костел і ґімназия, а з тими і цїле проче місто. В ночи зараз появив ся на місци пожару п. Намістник і в товаристві старости і урядників перебув цїлу ніч на місци пожару, заохочуючи до ратунку. П. Намістник поручив зараз випікати хлїб для погорільців, а вчера вислав до Золочева радника Намістництва п. Родера з грошевою запомогою. Вчера рано прибув до Золочева директор почт п. Сеферович, роздав 500 корон тимчасової запомоги між урядників і службу почтову, котрі погоріли та прислав почтових урядників зі Львова до помочи місцевим силам, котрі особливо в телеґрафічнім урядї не можуть собі дати ради. З просьбою о запомогу удало ся місто телеґрафічно до цїсарскої канцеляриї, президента мінїстрів дра Кербера і до Сойму. — З Монастириск пишуть під днем 17 вересня: Нинї о годинї 1 по полудни вибух пожар в однім з домів дїльниці Старого міста. В наслїдок сильного вихру і довготревалої посухи в кількох мінутах станула цїла дїльниця в мори полуміни. З тої дїльниції переніс ся огонь на сусїдне село Фільварки, відділену річкою Коропець, котре також обіймив до половини морем полуміни. Візвана телеґрафічно пожарна сторожа з Бучача і Підгаєць. прибула на місце катастрофи і разом з місцевою сторожию та при помочи войска з цїлим пожертвованєм старали ся спинити шалїючу пожежу. Однако просто надлюдских сил треба було, аби єї побороти. Погоріло в Монастирисках до 200 домів, а у Фільварках до 100. Загальна шкода виносить до $1\frac{1}{2}$ мілїона корон. Доси найдено в згарищах 6 трупів. з того 5 в Монастирисках а одного в Фільварках. На місце катастрофи прибув маршалок повітовий бар. Блажовский і жертвував зараз для погорільців на руки бурмістра 500 кор., а для погорільців громади Фільварки 200 корон і 300 бохонців хлїба. Громада Бучач вислала для погорільців 1200 бохонців хлїба. Огонь в Монастирисках тревав цїлу ніч.

— **Третий убийник** Оранжевої і Шпіннерівної у Львові, Йосиф Червений, котрого, як звістно, увязнила російска жандармерия, єсть вже у Львові. Привезено єго вчера з Росиї і уміщено в слїдчій вязници при ул. Баторого.

— **Загадочна смерть.** Між стациями Медикою а Мостисками найдено дня 14 с. м. побіч зелїзничого шляху незвістного з назвиска мужчину, що давав лиш слабі знаки житя. Кровію облитий і покалїчений лежав на насипі поза шинами, викинений імовірно машиною на бік. Виглядав на 30 лїт. Найдені при нїм папери вказують, що називає ся Корольчик і їхав до Ґольдмана в Королївских Виноградах коло Праги. Перевезено єго до Перемишля до шпиталю, де по кількох годинах помер.

— Звідкиж знаєте?

— Казав менї Сельджен перед тижднем, а може давнїйше. І він також скриває ся, але то не вязень, о скілько мож догадати ся. Пане докторе Ватзон, менї те все не подобає ся, кажу отверто... пане, то менї не подобає ся.

Говорив живо та з великою повагою.

— Слухайте, Беріморе! В тій цїлій справі обходить мене лише добро вашого пана. Я приїхав сюди лише на те, щоби єму допомочи. Скажіть же менї щиро, що вам не подобає ся.

Берімор завагував ся на хвилю, неначеб жалував свого вибуху, або не умів як слїд виявити своїх почувань.

— Все, що там діє ся, пане! — промовив вкінци, вказуючи рукою на вікно, що виходило на багнище. В тім щось злого, тут коїть ся якесь лайдацтво, даю слово! Я був би щасливий, пане, колиб сер Генрі хотїв повернути до Льондону!

— Але що вас так непокоїть?

— Пригадайте собі, пане, смерть сер Черльса! То незвичайна смерть, коли зважити те все, що говорив слїдчий судия. От хочби той голос на багнищи. Нема в цїлій околици людини, що пішла-б там по заходї сонця, навіть за доброю заплатою. А той незнакомий, що укриває ся, слїдячи та вижидаючи! На що він жде? що се значить? Все те не віщує добра для нїкого, що носить імя Баскервіль. Камінь упаде менї із серця, коли позбуду ся того всего, а нова служба сер Генрія обійме управу в замку.

— Повернемо до того незнакомого — сказав я. — Чи можете що про него менї оповісти? Що говорив Сельджен? Чи вислідив, де укриває ся, що робить?

— Бачив єго раз, чи двічи, але то хитрун, з нїчим не зрадить ся. Сельджен гадав з початку, що се полїциян, але небавом переконав ся, що він має якусь личну цїль. О скілько мій шурин міг доглянути, виглядає як джентельмен, але що робить, не вспів викрити.

— А де скриває ся?

— На узбочу, серед старого каміня, знаєте... межи печерами, де то давнїйше жили люди.

— Що-ж він їсть?

— Сельджен викрив, що той панок має хлопця, котрий єго обслугує і приносить єму всьо. Менї здає ся, що купує в Кумб Тресі.

— Добре, Берімор. Поговоримо про се иншим разом.

Коли вийшов камердинер, я підійшов до вікна і крізь зрошені дощем шиби глядів на хмари, що гнали по небі, та вершки дерев, що вгинали ся під вітром. Важка се була ніч для чоловіка у вигіднїй, теплїй комнатї, а щож допервa для такого, що мешкає в печері на багнищи!

Завзята мусїла бути ненависть, що спонукує чоловіка чатувати на такім місци, в таку ніч. Що за важна причина, що вимагає такої саможертви!

Отже там, в печері на багнищах, находить ся головна розвязка загадки, котра так мене гнобить. Присягаю, що заким мине доба, зроблю все, що лише в людскій силї, аби дістати ся до самого нутра тайни.

XI.

Виїмок з мого дневника, що становив послїдний роздїл, довів моє оповіданє до 18 жовтня, то значить до хвилї, від котрої дивні події почали швидко хилити ся до страшної розвязки. Пригоди з дальших днїв врізали ся незатертими знаками в мою тямку, так що можу повторити їх вірно, не користуючись зовсїм своїми записками.

Отже повертаю до дня, коли менї удало ся ствердити два преважні факти: що панї Лявра Лїонс з Кумб Тресі писала до сер Черльса Баскервіля і назначила єму сходини в тім самім місци та о тій самій годинї, коли заскочила єго смерть; а друге, що шпігуна на багнищах можна знайти серед печер на узбочу скали. Маючи в руках ті два факти, я чув, що коли не зможу кинути дальшого сьвітла на ту справу, то буде се доказом недостачі інтелїґенциї або відваги з моєї сторони.

Попереднього вечера я не мав нагоди сказати баронетови, яких подробиць я довідав ся про паню Лїонс, бо доктор Мортімер грав з ним в карти до пізної ночи. Однак при снїданю я повідомив єго про своє відкрите і спитав, чи схоче товаришити менї до Кумб Тресі.

З початку набрав великої охоти до сеї прогульки, але по надумі ми оба признали, що коли я поїду сам, вислїд виправи може бути красший. Чим формальнїйші будуть відвідини, тим менше певно довідаємо ся. Тому я лишив сер Генрія дома, хоч не без докорів совісти, і вибрав ся сам в дорогу.

Прибувши до Кумб Тресі, я звелїв Перкінсови випрячи конї і почав розпитувати про сю паню, що мав єї дослїджувати. Не трудно було єї відшукати — мешкала при головній улици в дуже приличнім домі.

Служниця впустила мене без церемонії, а коли я війшов до комнати, панї, що сидїла при машинї Ремінґтона, схопила ся з милою усьмішкою. Та спостерігши, що гість незнакомий, захмарила ся, усїла на місци і спитала мене о причину відвідин.

На перший погляд панї Лїонс зробила враженє незвичайно гарної женщини. Очи і волосє мали однакову барву каштану, з горячим блеском, лице, трошки веснянковатe, відмічалось живою барвою чорнявки і червонїло таким ніжним відтїнком, як оксамітні листки рожі. Одушевлене, повтаряю, було першим враженєм, яке робив єї вид.

Та небавом будив ся критицизм. Була в тім лици якась невловима хиба — простий вираз, а може строгий погляд, скривлене уст, що псувало гожість черт. Але ті замітки насували ся пізнїйше. В першій хвили я чув лиш те, що стою перед дуже гарною женщиною і

— **Оркани і бурі в західній Европі.** В четвер в ночи і цілу пятницю лютив ся в Анґлії оркан, якого від давна там не памятають. В льондоньских парках майже нї одно дерево не має цілих галузий, а на провінциї великаньскі дерева виривав оркан з корінєм і часто кидав на зелїзничий шлях. Поспішний поїзд, що ішов з Льондона до Брайтон, наїхав на пень дерева, а в Уелсї поїзд в'їхав на галузе дерева, киненого короною напротив машини. В морских купелях оркан поробив великанськї спустошеня, розкидаючи всї будинки купелеві. Получене телеґрафічне поміж Анґлією а Франциєю було в пятницю перерване. Аж в суботу кораблї з Діп у Франциї виїхали до Нюгавн в Анґлії. — У Франциї лютила ся також в тім часї буря. В Бульонь сір Мер в ночи з четверга на пятницю оркан наробив величезної шкоди. Пять кораблїв буря викинула на берег і при тім погибло 4 моряків. З Діп, Шербурґа і Фекам надійшли також донесеня про нечувану бурю. Бельґію так само навістив оркан. В Бруксели опустїли улиці на якийсь час, бо у воздусї просто лїтали вивіски, цеглм і віконниці. Буря посунула ся на північ аж до Штокгольму в Швеції, а на всхід аж до Чех. У Франкфуртї над Меном буря звалила звиж 100 дерев, а в Баварії навістила значні простори. В Чехії, в околици Хебу наробив оркан великої шкоди і дійшов аж до Карльсбаду, де в пятницю зробив купелевим гостям прикру несподїванку. О годині $1^1/_2$ по полудни зломив оркан звістний карльсбадским гостям бук, званий Stahlsche Buche. В Піркенгаммер зірвала буря в одній гостинници веранду, а в Марієнбадї зірвала дахи з готелю „Вормс“, з одного дому і з центральної стациї електричної. — Про такі сильні бурі доносять також з Венециї, Тиролю, Каринтиї і Країни. Всюди там віє страшний „широкко“, снїги в Альпах нагле потопили ся і повиливали ріки Аниза, Мура і Драва. Повеня наробили величезної шкоди.

— **Померла** Софія з Поляновских Шимановска, властителька більшої посїлости, в Спасові, в 84-ім році житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Товариство взаїмного кредиту „Днїстер“** у Львові.

Справоздание за час від 1 сїчня 1903 до 31 серпня 1903.

I. Вкладки щадничі:

	K	c
від 1 сїчня до 31/8 1903 вложило 1195 сторін	581.674	26
від 1 сїчня до 31/8 1903 виняло 755 сторін	359.347	70
остає 31/8 1903 р. 1451 вкладок на суму	1,325.659	96

II. Позички на скрипти і векслї

від 1 сїчня до 31/8 1903 удїлялисьмо 530 позичок на: K 363.180 c —

від 1 сїчня до 31/8 1903 сплачено 256 і рати на: K 307.269 c 62

остає 31/8 1903 р. 2428 позичок на суму 1,295.154 46

а то: 2198 позичок на скрипти в сумі . K 1,160.113 c 87

і 230 позичок на векслї в сумі K 125.040 c 59

III. Членів прибуло 387, виступило 113 остає 2666 членів.

IV. Сума удїлів деклярованих K 138 550 — вплачених . . K 102.330 42

V. Фонд резервовий, специяльна резерва і фонд на ріжницию курсів . . . K 18.910 53

Фонд власний разом (IV. і + V.) 121.240 95

Сума всїх актів Товариства виносить 1,494.301 45

а то: на позичках як висше: 1,295.154 46

в цінних паперах 91.424 25

в руских Товариствах вкладки . . 61.851 68

готівка (в касї щадниці почт. і на рах. біжучім) . . 45.871 06

Від позичок числять ся $5^1/_2$% і додаток 1% на кошти адмінїстрациї. — Вкладки принимає ся на 4%.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 18 вересня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·80 до 8·10; жито 6·— до 6·10; овес 5·60 до 5·80; ячмінь пашний 5·25 до 5·50; ячмінь броварний 5·50 до 6·—; ріпак 9·— до 9·25; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·75 до 9·—; вика 5·25 до 5·50; бобик 5·60 до 6·—; гречка 6·50 до 7·—; кукурудза нова 4·75 до 5·25; хміль за 56 кільо 200·— до 240·—; конюшина червона 48·— до 55·—; конюшина біла 48·— до 58·—; конюшина шведска 45·— до 55·—; тимотка 20·— до 23·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 19 вересня. О 10 год. рано приймав Є. В. Цїсар на 1-годинній авдиенциї угорского президента мінїстрів ґр. Кіна, котрий здав справу о ситуациї полїтичній. Ґр. Кін буде здавсь ще раз завтра на авдиенциї.

Відень, 19 вересня. Є. Вел. Цїсар Франц Йосиф приймав нинї перед полуднем канцлєра ґр. Більова на окремій авдиенциї і дарував єму свій портрет натуральної величини, виконаний малярем Горовіцом. — Ґр. Більов був опісля на авдиенциї у королевої матери іспаньскої Марії Христини, а опісля на снїданю у ґр. Ґолуховского.

Відень 19 вересня. Вчера о 11 годині перед полуднем приймав цїсар Вільгельм амбасадора ґр. Веделя. О годині 12 поїхав цїсар нїмецкий до церкви Капуцинів, де зложив вінцї на домовинах цїсаревої Єлисавети і Арх. Рудольфа.

Відень 19 вересня. Цїсар Вільгельм надав президентам мінїстрів др. Кербер»ви і ґр. Кинови ордери пруської корони.

Будапешт 19 вересня. Партия лїберальна ухвалила жадати скликаня парляменту на день 23 вересня.

Константинополь, 19 вересня. З Адриянополя прибуло до Кірккілїсе 500 возів з родинами магометан із спалених ворохобниками сїл.

що она питає про причину моїх відвідин. Доперва тепер я зрозумів, якої тонкої задачі я підняв ся.

— Маю приємність — почав я — знати вашого батька.

Се був незручний вступ і пані Ліонс дала менї зараз се відчути.

— Межи моїм батьком а мною — сказала — нема нїчого спільного. Нїчого єму не завдячую, а єго приятелї не суть моїми. Батько так дбав про мене, що коли-б не небіщик сер Черльс Баскервіль та кількох иних чесних людий, я згинула би з голоду.

— Я прийшов до вас, пані, як-раз в справі небіщика сер Черльса Баскервіля.

Веснянки на лици пані Ліонс виступили виразнїйше.

— Щож я можу вам про него сказати? — спитала, а її пальцї перебігали нервово по клявішах машини до писаня.

— Чейже ви єго знали, пані?

— Я сказала, що завдячую богато єго добротї. Коли я нинї в спроможности заробити собі на удержане, то в значній части лише завдяки тому зацїкавленю, яке він проявив зглядом моєї нещасної долї.

— Чи пані писали до него?

Глянула на мене з гнївом в гарних очах.

— Яка цїль тих питань? — спитала остро.

— Яка цїль? Усунене публичного скандалу. Лїпше, що я завдаю вам ті питаня, як щоби та справа стала голосна.

Сидїла хвильку мовчки, причім лице її поблїдло. Вкінци глянула на мене гордо.

— Добре, відповім — сказала. — Що хочете знати?

— Чи ви писали до сер Черльса?

— Очивидно... раз, чи двічи, щоби єму подякувати за єго великодушність.

— Чи памятаєте зміст тих листів?

— Нї.

— Чи пані з ним видали ся?

— Кілька разів, коли приїхав до Кумб Тресі. Сер Черльс був чоловік скромний і для своїх добродійств не глядав слави.

— Але коли ви видали ся з ним так рідко і так рідко до него писали, то звідки він міг вам прийти з підмогою.

На сей заміт она відповіла дуже скоро.

— Кількох панів знало про моє нещастє, тому порозуміли ся, щоби менї допомочи. Оден з них був п. Степлєтон, близький сусїд та приятель сер Черльса, чоловік незвичайно ввічливий. Від него то довідав ся сер Черльс про моє положенє.

Я знав уже, що в кількох случаях небіщик Баскервіль уживав посередництва Степлєтона до роздаваня запомог, отже поясненє панї Ляври подобало на правду.

— Чи ви писали коли до сер Черльса, назначуючи єму сходини?

Лице пані Ліонс спалахнуло румянцем гнїву.

— Справдї се дуже дивне питанє.

— Дуже менї жаль, але мушу єго повторити.

— Отже відповім: нї!

— Навіть в дни смерти сер Черльса?

Румянець щез з лица молодої женщини, а зате виступила смертельна блїдість. Сухі губи порушили ся, не могучи вимовити слова: „нї“, котре я не так почув, як радше замітив.

— Слабка мабуть у вас память, ласкава пані — сказав я. — Тому я пригадую вам виїмок з вашого послїдного листу: „Прошу вас, коли ви джентельмен, то спалїть сей лист і прийдїть о 10 годинї під фіртку“.

Я думав, що пані Ліонс зімлїє, але в великою натугою запанувала таки над своїм зворушенем.

(Дальше буде).

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

О Г О Л О Ш Е Н Я.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527)